

ДВАМА СТАРЦИ

На края на града се стигнаха двама кърпачи на обуца: дѣдо Иванъ и дѣдо Кръстанъ. Единиятъ бѣше яхналь магаренцето си а другиятъ, прегърбенъ подъ товарчинка огъ мешини, гьонъ и др кърпачески потрѣбици, едвамъ се тѣтрѣше на старческитѣ си крака

— Добра стига, Иване! — поздрави дѣдо Кръстанъ.

— Далъ ти Господъ добро, Кръстане!

— Кжде така?

— Къмъ Върлинково. Да позакърпимъ нѣкоя и друга вехтория, та да падне малко житце, парици кое. Докжсали сме я. Бабата кай, нѣмали сме и сапунецъ да се изперемъ.

— И азъ за това съмъ тръгналь. Ще отида къмъ Смокиново. Лани бѣхъ по това време тамъ и взехъ 20 кила бобъ, орѣшки, три-четири върви червени пиперки и 30—40 лв. сухи пари.

— Хубаво, хубаво. Кръстане, на добъръ часъ! Дай си товарчинката, да я метна на магаренцето!

— И на тебе на добъръ часъ, Иване! Много ще стане на магаренцето.

— Да е станало паша, а не магаре. Ще се водимъ до чешмата горе на рѣта и огъ тамъ ще се раздѣлимъ.

Вървятъ старцитѣ и приказватъ за това, за онова. По едно време дѣдо Иванъ се омълча. Огъ друсането на магарето ли, огъ пекналото топло есенно слнчице ли, заспа.

— Я гледай, — дума дѣдо Кръстанъ, — старчугата му съ старчуга, огъ рахатлъкъ чакъ заспа, а на мене ми се подбиха краката огъ ходене! Да ще да слѣзе огъ магаренцето, пкъ азъ да се понося.

— Иване бе, Иване, подбиха ми се краката огъ ходене, дай да се понося малко на магаренцето! Като се върнемъ въ града,